

Verdrag, op 13 maart 1970 te Helsinki tot stand gekomen, tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Finland tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar inkomen en vermogen, met Protocol

BRIEF VAN DE MINISTER VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

's-Gravenhage, 5 juni 1970.

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 9 juni 1970.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 9 juli 1970.

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60, en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestreng hierbij de tekst en de vertaling in het Nederlands over te leggen van het op 13 maart 1970 te Helsinki tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Finland tot het vermijden van dubbele belasting en het voorkomen van het ontgaan van belasting met betrekking tot belastingen naar inkomen en vermogen, met Protocol (*Trb.* 1970, 63)¹).

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve U hiernevens aan te treffen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft zal deze overeenkomst alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

Toelichtende nota

In 1966 zijn met Finland onderhandelingen gevoerd over een partiële wijziging van het op 29 maart 1954 met dat land gesloten Verdrag tot het vermijden van dubbele belasting en tot het vaststellen van regelen voor wederzijdse administratieve hulp met betrekking tot belastingen van inkomsten en van vermogen (laatstelijk *Trb.* 1967, 108). Het doel van die onderhandelingen was het verdrag op korte termijn aan te passen aan het huidige Nederlandse beleid ten aanzien van de belastingheffing van dividenden onder de werking van overeenkomsten ter vermindering van dubbele belasting. Bij die gelegenheid is van Finse zijde de wens naar voren gebracht te geleger tijd het gehele verdrag te moderniseren en dit zoveel mogelijk in overeenstemming te brengen met de tekst van de modelconventie die in 1963 door het Fiscaal Comité van de O.E.S.O. is aanbevolen.

Aangezien een volledige herziening van het bestaande verdrag aanzienlijk meer tijd zou vragen dan de wijziging die van Nederlandse zijde op korte termijn wenselijk werd geacht en waarmede Finland kon instemmen, is destijds in onderling overleg besloten de partiële wijziging doorgang te doen vinden en nadien een formele herziening van het verdrag ter hand te nemen. De partiële wijziging is neergelegd in het Aanvullend Verdrag van 16 december 1966 (laatstelijk *Trb.* 1967, 109). De besprekingen over de voorgenomen herziening hebben in het najaar van 1967 een aanvang genomen en zijn in 1969 afgerond. Deze besprekingen hebben ertoe geleid, dat overeenstemming is verkregen over een geheel nieuw verdrag met bijbehorend protocol, dat in de plaats zal treden van het bestaande verdrag van 29 maart 1954.

De bepalingen van het nieuwe verdrag wijken materieel slechts op enkele ondergeschikte punten af van die van het

¹) Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

bestaande verdrag, zoals dit sinds de wijziging van 1966 luidt. Met name wat de belastingheffing over dividenden, interest, royalty's en winst uit aanmerkelijk belang betreft is de materiële inhoud van de bestaande regelingen te dier zake in stand gebleven. Wel is, met het oog op een uit de Finse wetgeving voortvloeiende moeilijkheid, in de artikelen die de belastingheffing over interest en royalty's regelen, een bepaling opgenomen die de fiscale aftrekbaarheid verzekert van door een onderneming van het ene land aan een inwoner van het andere land verschuldigde interest en royalty's (artikel 11, vijfde lid, en artikel 12, vierde lid). Een soortgelijke bepaling voor andere kosten is opgenomen in het protocol (onderdeel IV).

In afwijking van het bestaande verdrag, doch in overeenstemming met de modelconventie van de O.E.S.O. zal de belastingheffing ten aanzien van hypothecaire vorderingen niet meer worden beheerst door de voor onroerend goed geldende regels, doch door de regels die voor alle andere vorderingen gelden. Daarmede is tegemoet gekomen aan een door Finland naar voren gebrachte wens.

Anderzijds heeft Finland met betrekking tot de belastingheffing over beloningen van personen die dienst doen aan boord van schepen of luchtvaartuigen, ingestemd met een regeling, waarbij het recht tot belastingheffing aan de woonstaat wordt toegewezen (artikel 16, derde lid). Deze regeling, die afwijkt van het bestaande verdrag en van de modelconventie van de O.E.S.O., komt ook reeds in verschillende andere door Nederland gesloten verdragen voor en sluit beter aan bij de vrijstelling, die in artikel 50, tweede lid, van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964 is voorzien.

Anders dan het bestaande verdrag, doch in navolging van de verdragen met Noorwegen (laatstelijk *Trb.* 1967, 90) en Zweden (laatstelijk *Trb.* 1969, 41) voorziet het nieuwe verdrag eveneens in de mogelijkheid van hulp en bijstand bij de invordering van belastingen (artikel 29).

Het verdrag zal toepassing vinden voor belastingjaren en -tijdvakken, die na 1 januari 1968 zijn aangevangen.

Het verdrag heeft slechts gelding voor het Rijk in Europa. Evenals het bestaande verdrag voorziet het evenwel in de mogelijkheid dat de gelding wordt uitgebreid tot Suriname en de Nederlandse Antillen (artikel 33). De regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen hebben echter tot dusverre geen aanleiding gevonden de wens te kennen te geven, dat het verdrag tot hun land wordt uitgebreid.

De Staatssecretaris van Financiën,
F. H. M. GRAPPERHAUS.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.